

Petr Hannig: Přátelství a zrady

 infokurýr.cz/n/2023/06/02/petr-hannig-pratelstvi-a-zrady

kurýr

2. června 2023

Jako červená nit' se táhne naší novodobou historií zkušenost, že největším nebezpečím pro český stát, byli vždy naši přátelé nebo spojenci.

V prvních letech 20. století budoucí ministr zahraničí a pozdější prezident ČSR, Edvard (původně Eduard) Beneš, studoval na pařížské Sorboně a na kolébce budoucích francouzských politiků Svobodné škole politických nauk – École libre des science politiques. Tam získal mnohá přátelství budoucích mocných mužů francouzské politiky a navíc do pařížských salónů jej uváděl Slovák Milan Rastislav Štefánik, tehdejší důstojník francouzského letectva.

Tak začala nešťastná éra spoléhání se na přátele. I když se Štefánik, který znal v podstatě velmi intimně povahu francouzských přátelství, a to totiž jejich povrchnost, snažil Beneše spíše orientovat na Itálii, nestalo se tak. Tato nebezpečná známost a přátelství s obdivovanou Francií se tragicky projevila Mnichovskou zradou v roce 1938.

Československo, jediný demokratický stát ve střední a východní Evropě, bylo o půl roku později celé vhozeno do chřtánu zrůdy, která nerespektovala žádné mezinárodní smlouvy. Která přivedla k dokonalosti to, že každá smlouva je jen cárem papíru. Nejdříve byl učiněn bezprecedentní tlak na Slovensko, že pokud nevyhlásí samostatnost, tak bude přičleněno k Maďarsku, tak, jak tomu bylo před rokem 1918. Po vystoupení Slovenska ze státního svazku už Hitlerovi nestála žádná překážka v cestě a pokálel i tu problematickou Mnichovskou dohodu. A přátelé, smluvně zavázaní Francouzi, se dívali jinam.

Beneš se pak během války orientoval na Sovětský svaz a podepsal smlouvu o přátelství budoucí ČSR se Sovětským svazem. První zádrhel tohoto přátelství byl, že jsme za osvobození darovali Sovětskému svazu Podkarpatskou Rus, která se stala součástí Ukrajinské sovětské socialistické republiky a po rozpadu SSSR pak Ukrajiny jako takové. Přátelství se nadále upevňovalo až se „naplno realizovalo“ vstupem vojsk Varšavské smlouvy, vlastně vojenskou okupací, v roce 1968.

Dostávám se tak k současné Smlouvě o vojenské spolupráci mezi USA a ČR, kterou podepsala ministryně obrany Černochová s ministrem obrany USA Lloydem Austinem. Jediné, co mě tak trochu uklidňuje je to, že se ta smlouva nejmenuje o přátelství. Protože to bych se začal bát, že bychom někdy mohli zopakovat tragickou zkušenost s přáteli z 21. srpna roku 1968, kdy si přátelé mysleli, že jsme příliš dětinští a je potřeba nás přivést k dospělosti armádním zásahem. To jsme tehdy chtěli socialismus s lidskou tváří.

Co kdybychom se nyní chtěli vydat cestou kapitalismu s lidskou tváří, kdy o všem nerozhodují jenom peníze? Kdybychom se náhodou chtěli vydat trochu jinou cestou, než tou nalinkovanou, a chtěli brát ohledy na ty málo ekonomicky zdatné, včetně důchodců a mladých rodin. Kdybychom třeba chtěli i nadále jezdit malými auty na spalovací motory a vykašlali se na Evropou nám ordinovaný Green Deal?

Kdy se už konečně naučíme respektovat železné pravidlo naší historie, že přátelství je sice někdy víc než láska, ale pozor, když se láska zvrhne v tragickou žárlivost a my se nebudeme moci oni očkem podívat na něco jiného, než nám náš přítel dovolí, tak to radši žádné přátele nemít.

Pojďme se raději místo na přátelství spoléhat na praktické pravidlo, mezi rovnocennými a svobodnými partnery, které je lidově vyřčeno slovy: „Já pán, ty pán“.

Mgr. Petr Hannig, předseda pol. str. ROZUMNÍ a bývalý prezidentský kandidát

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST